Extrem – Balin Feri

- Domnilor, doamnă, vă rog să luaţi loc. Faceţi-vă comozi pentru că va trebui să mă ascultaţi cam un sfert de oră. Altfel nu veţi înţelege nimic şi nu-mi va părea rău de urmări, ceea ce nu aş putea spune şi despre dumneavoastră. Mă prezint şi vă prezint situaţia pentru că este important să fiţi conştienţi de ce se întâmplă. Să nu mă întrerupeţi. Nu ştiu de ce ţin să mă înţelegeţi când aş putea să vă impun să faceţi ceea ce vreau, dar de câteva zile nu mă mai recunosc. Sper însă că e doar ceva trecător.
Aveam şapte ani când mi-am dat seama că vreau să fiu doctor. Nu orice fel de doctor, nici gând. Chiar nu-mi doream să port halat alb şi să ascult cum unul sau altul vine şi mi se smiorcăie cu orele despre cum îl doare ba pe aici ba pe acolo iar eu să fiu dator să-i pun un diagnostic. Chiar mai mult, să trebuiască să-l vindec deşi majoritatea se îmbolnăvesc de proşti ce sunt. Mi-aş fi pierdut răbdarea cu ei înainte de vreme şi teamă mi-e că ar fi auzit din partea mea nişte concluzii precum meritau. Eu nu m-aş fi putut abţine să nu-i zic celui cu ficatul făcut praf că a băgat alcool în el până se închipuia a fi cineva iar la ananghie vine să-l ajut eu deşi-i doar un nimeni. Asemenea sutelor de mii de alţi nimeni, născuţi nu pentru a fi cineva, nu pentru a face ceva, nu pentru a ajunge undeva ci doar din cauză că un alt neica nimeni a avut o erecţie cu care nu a găsit ceva mai bun de făcut decât să procreeze. Da, merit să-mi ţină cineva prelegeri despre minunea vieţii şi despre marea sanctitate dată de aducerea pe lume a unui copil. Marea şmecherie de a fi mamă. O proastă disperată după sex nu are răbdare nici cât să tragă o bucată de gumă peste sculă şi rămâne însărcinată, la nouă luni fată şi gata „minunea”. După câteva zile îşi desface iar picioarele în faţa unui mascul. Dacă se întâmplă să fie din aceeaşi specie atunci mai face o „minune”. Şi rodul acesta minunat imediat ce ajunge la vârsta la care legea-i permite, dacă are răbdare până atunci, se pune pe băut, fumat şi sexuit în stânga-dreapta în neştire. Când se vede cu roţile în sus atunci fuga la medic. „Fă-mă bine că-i datoria ta!”. Ei bine, eu i-aş scoate din cabinet numai cu şpiţuri în cur. Majoritatea oamenilor nu doar că nu merită să fie trataţi dar nu merită nici măcar să trăiască. Dacă tot s-a întâmplat ca dintr-o greşeală să se nască, ar trebui exterminaţi

imediat ce lasă să se înţeleagă că nu le pasă de studiu, de învăţare, de mers înainte.
Aşa că nu voiam să fiu un doctor care să practice medicina, ci unul care să cerceteze. Orice. Corpul uman în principal, dar mai ales vroiam să aflu cât mai mult despre control. În fond şi la urma urmei cele două înseamnă cam acelaşi lucru, atunci când cunoşti ceva poţi să şi controlezi. Nu-mi veniţi cu aiureli de genul reducerii motivaţiilor la dorinţa de a face bine. Aşa ceva nu există, a demonstrat-o clar Freud. Vrem doar ceea ce este bine pentru noi. Vrem sex. Cât de mult, cu cât de multe partenere. Sau cu parteneri cât mai virili, dacă vorbim de femei. Vrem plăceri şi vrem să fim peste ceilalţi. Să-i supunem, să decidem asupra lor, să-i folosim. Atât. Pentru asta am evoluat şi pentru asta evoluăm în continuare. Odată cu apariţia omului a apărut şi limbajul. Pentru a supravieţui? Oare? Eu aş zice că mai degrabă pentru a putea lupta împreună cu semenii noştri împotriva duşmanilor. Adică a celor diferiţi de noi. La început duşmanii erau animalele, pentru a le vâna şi pentru a se apăra oamenii s-au organizat folosind cuvinte. Apoi au îmbogăţit limba. Pentru ce? Deja erau stăpânii pământului şi nici un animal nu era un duşman de temut. Aşa că duşmani au devenit semenii, cei care aveau altă culoare, cei care proveneau dintr-un alt trib, cei care locuiau în altă parte, cei care credeau în altceva, cei care vorbeau folosind altă limbă. Iar când nu existau lupte cu duşmani externi tribului, poporului, clanului sau familiei atunci oamenii şi-au căutat duşmani în interior. Fiecare urăşte pe cineva, motive se găsesc. Pentru că place femeilor, pentru că e mai inteligent, pentru că e mai înalt, pentru că are avere ori tocmai pentru că nu are sau chiar şi ură fără un motiv logic. Pentru asta s-a născocit un cuvânt academic: antipatie. De parcă ar exista şi simpatie. Ceea ce majoritatea numesc simpatie este o altă faţă a interesului. Priviţi în jur şi ziceţi-mi că nu-i aşa. Cei de care depinde bunăstarea noastră sunt simpatici. Oare de ce nu sunt la fel şi cei care depind de noi? Mă rog, ziceam de limbă. S-a îmbogăţit pentru că a devenit un mijloc de manipulare. O excelentă cale de a ne folosi de ceilalţi, aşa că am perfecţionat-o ca pe orice altă armă. Aşa că motivaţia nu este aceea de a face bine altcuiva ci aceea de a ajunge sus. De a obţine mai mult din orice. Noi oamenii vrem totul. Sau măcar

maximum posibil. Eu mi-am dat seama de astea aşa că duşmani îmi sunteţi toţi.
Spre deosebire de alţii, eu nu vreau tot, vreau doar cunoaştere. Dar dacă stau şi mă gândesc puţin atunci ajung la concluzia că asta înseamnă tot. Dacă deţin cunoştinţele necesare pot deveni nemuritor, dacă găsesc calea pot deveni atotputernic, daca descopăr modalitatea pot ajunge stăpânul lumii. Condiţia? Capacitatea de a sacrifica orice pentru a obţine cunoaşterea.
Aveam doar şapte ani când am înţeles asta. În parte a fost meritul lui tata, el mi-a vorbit de Pavlov şi de câinii lui. Când mi-a povestit, din felul în care a făcut-o, am înţeles că el dezaproba modul în care cercetătorul s-a folosit de acei câini. Eu l-am aprobat în sinea mea. Doar animalele există în lumea asta pentru a avea noi ce să mâncăm, cu ce să ne distrăm ori de ce să ne folosim în orice fel considerăm, să ne uşurăm muncile ori să le sacrificăm pentru a înţelege ceva mai mult. Normal că a trebuit să apară şi dobitoci care să militeze pentru a acorda drepturi animalelor , doar unde-s mulţi proşti trebuie să te aştepţi ca la un moment dat prostia să ajungă să domine. Ori măcar să se manifeste. Numai că ceea ce nu află nimeni nici nu deranjează pe nimeni. Asta a fost cea de-a doua învăţătură primită de la tata, pe când aveam nouă ani. Îl surprinsesem cu capul între picioarele menajerei noastre şi am întrebat ce va spune mama despre treaba asta. Iar el mi-a răspuns că ce nu ştie nu o deranjează. Altfel spus dacă ar fi aflat de la mine aş fi deveni eu responsabil pentru ce ar fi simţit. Mi-am ţinut gura dar am băgat la cap învăţătura. Nici banii pe care a început tata să mi-i dea nu stricau aşa că aveam numai de câştigat. Aşa am început să studiez. Din banii primiţi mi-am cumpărat un câine. De fapt un pui de malamuth siberian. L-am hrănit atent şi m-am jucat cu el ca orice copil. Apoi cu prima ocazie când am rămas singur acasă l-am dus în pivniţă şi l-am legat de o ţeavă. Credea că mă joc cu el aşa că sărea să mă lingă pe faţă dar după două şpiţuri în abdomen a înţeles că treaba stă altfel. Am luat bastonul de poliţist a lui tata şi am început să-l bat. La început urla ca din gaură de şarpe de m-am temut că ne aud vecinii, apoi s-a potolit. Numai tremura şi se uita în ochii mei aşteptând ceva. Bănuiesc că milă dar şi-a găsit de la cine să ceară. După mai bine de o oră a căzut din picioare şi continua să tremure şi să scârţâie. Sunetele pe care le scotea nici măcar scheunat nu

se puteau numi. După încă douăzeci de minute a făcut pipi şi caca apoi a înţepenit şi a fost gata. Ştiam că ai mei se întorc de-abia seara aşa că am avut timp berechet să-mi termin treaba. Am pus o folie de plastic pe jos şi l-am disecat. Din păcate degeaba pentru că nu am reuşit să aflu de ce a murit. Adică ştiam că a murit de la bătaie dar nu am reuşit să aflu ce anume a cedat în el. Oricum nu conta prea mult, mai erau destui câini pe lume şi eram convins că nu-mi vor lipsi ocaziile de a repeta experimentul. Când am terminat am dus tot gunoiul şi l-am îngropat în grădină iar seara am zis părinţilor că o maşină mi-a omorât câinele şi l-am îngropat. A doua oară ştiam că nu aş putea scăpa cu o explicaţie similară aşa că nu mi-am mai luat câine. Erau destui pe străzi şi a fost suficient să le dau de mâncare de câteva ori pentru a se ţine după mine, aşa că aveam candidaţi. Până la urmă am omorât vreo douăzeci de câini. Cel mai repede a murit cel care încasase loviturile în cap, aşa că am ajuns la concluzia că acela este punctul lor sensibil. Am încercat şi cu o pisică să experimentez dar după primul caz am renunţat, abia am legat-o şi nu merita efortul. Mi-ar fi plăcut să fi avut la dispoziţie ceva mai mare, un mânz de exemplu, dar asta era un vis irealizabil. Puteţi să ziceţi că am fost sadic, eu ştiu că vroiam numai să aflu cât mai mult despre cum funcţionează un organism. Nu mi-a făcut nici o plăcere deosebită să omor animale dar nici nu m-a deranjat, aşa cum nu vă deranjează pe voi să smulgeţi un morcov din pământ. Cunoaştere, atât vroiam. Aşa că învăţam. Am fost mereu premiat la sfârşitul anului şcolar, notă mai mică de zece nu am luat niciodată. Apoi prin clasa a cincea mi-am început studiile despre ce mă interesa într-adevăr, biologia. Nici în şcoala primară şi nici în liceu nu am întâlnit pe nimeni care să se fi putut compara cu mine când venea vorba de învăţătură deşi făcusem o greşeală mare. Am cam ignorat chimia şi matematica, lucru care m-a costat apoi. Învăţam la astea de pe o zi pe alta, doar atât cât era neapărat necesar pentru a lua notă maximă, ceea ce nu era deloc greu. Ar fi trebuit să învăţ şi la astea pentru o viaţă nu pentru o zi, dar nu a fost cine să-mi explice importanţa chimiei în biologie. Aşa că în facultate mi-am găsit naşul în persoana de la care m-aş fi aşteptat cel mai puţin. O fată. Una care părea a fi o puştoaică de maxim cincisprezece ani deşi avea nouăsprezece. Adică de o vârstă cu mine. Pe lista

candidaţilor admişi era trecută în faţa mea deşi am luat nota maximă amândoi. Numai că numele s-au afişat în ordine alfabetică acolo unde notele erau egale. Pe ea o chema Buta Anca, aşa a ajuns înaintea mea. Numele meu…Da, hai să vorbesc despre mine. Mă cheamă Cozmescu Top. Da, Top. Bine, în certificatul de naştere, în buletin sau chiar şi pe lista admişilor scria Cozmescu Izotop. Vina lui tata. Pe vremea când umbla cu scocurile în spate a auzit undeva cuvântul şi i-a plăcut îndeajuns cât să mă boteze astfel. Habar nu avea ce înseamnă dar nici nu l-a interesat. Nu pot să-l condamn pentru că în mediul din care el provenea numele meu nu era ceva ieşit din comun, printre Yoda, Tarzan, Elvispresley sau Lupu Napoleonica Eunicia Isaura trecea neobservat Izotop. Nici nu avea de unde să bănuiască atunci când mi-a ales numele că după nici un an va avea ideea deschiderii unei turnătorii de metale rare şi se va îmbogăţi suficient cât să se mute din ţigănia mahalalei unui mic şi obscur orăşel tocmai în zona prezidenţială a capitalei. Aşa s-a întâmplat că eu am ajuns să atrag atenţia cu numele meu. Prin şcoala primară am spart câteva capete, prin liceu am scos ceva dinţi dar până la urmă nimeni nu îndrăznea nu doar să mă strige cu „băi Radiaţie” sau ”Plutoniu” ci nici pe numele de Izotop. Am devenit Top şi încă de pe atunci mi-am propus să-mi schimb astfel numele şi în acte imediat ce pot. Dacă aş putea mi-aş schimba şi etnia sau măcar culoarea pielii sau aspectul…Dar să mă întorc la Anca. Puştoaica asta mi-a scos peri albi, vă jur. Nopţi întregi nu am dormit încercând să recuperez avansul obţinut de ea pentru faptul că ştia chimia pe care eu doar o tocisem şi o uitasem de parcă nici n-ar fi fost. M-am străduit însă degeaba, nu am reuşit s-o depăşesc. Nici măcar să ajung egalul ei n-am putut. Mi-am blestemat capul dar nici asta nu ajuta. Bine măcar că odată cu absolvirea drumurile noastre s-au despărţit definitiv. Asta nu înseamnă că nu am mai auzit de ea, înseamnă doar că nu o vedeam zilnic pentru a-mi aminti că cineva este mai presus decât mine. Noutăţile privind evoluţia ei în viaţa profesională le-am aflat la început de la foştii colegi, apoi din presă. A ales genetica şi şi-a continuat studiile. După zece ani era deja celebră. A identificat câteva zeci de gene responsabile de anumite caracteristici fizice, câteva vinovate de predispoziţia la anumite boli şi potrivit ultimului articol a descoperit gena care determină empatia. Nu ştiu dacă asta este

o caracteristică ce ţine de moştenirea noastră fizică, de educaţia noastră sau de vreun alt factor, dar testele efectuate de cercetători au confirmat în proporţie de 98% existenţa genei în majoritatea scriitorilor, a liderilor religioşi, în persoanele ce militau pentru drepturi egale a oamenilor, în cei care organizează de ani de zile acţiuni de caritate, în cei care fac donaţii consistente pentru hrănirea săracilor din lumea a treia şi…da, chiar şi în prostanii care militează pentru drepturile animalelor. Au efectuat testul şi pe celulele unor criminali în serie precum şi pe mostrele obţinute de la marii dictatori ai lumii şi nici unul nu avea gena. Aşa că ar putea avea dreptate deşi eu am încă rezerve. Să spun drept pe mine mă exasperează genetica. Mă enervează. Nu într-atât genetica ci mai degrabă imaginea pe care încep s-o am despre omenire şi despre lume pe măsură ce geneticienii îşi fac treaba şi anunţă noi şi noi victorii. Oamenii au un anumit număr de trăsături fizice şi psihice, pe zi ce trece sunt tot mai puţine cele despre care încă nu s-a demonstrat că ar avea la bază moştenirea unei gene, ceea ce mă face să mă gândesc la ziua în care toate caracteristicile mele îşi vor fi găsit gena responsabilă. Pentru mine ar fi groaznic, celorlalţi le-ar fi indiferent pentru că nu reuşesc să vadă esenţa problemei. Dacă tot ce sunt este înscris în gene, dacă iubesc ce-mi dictează genele să iubesc, înţeleg cât spun genele mele că pot înţelege, atunci adio liber-arbitru. De fapt adio personalitate şi adio om raţional capabil să discearnă şi să facă alegeri. În clipa aia voi avea dovada că sunt parte complexă a unui joc gigantic, că nimic nu depinde de mine, că din clipa în care m-am născut fiecare pas, fiecare gând, fiecare părere şi acţiune mi-au fost predeterminate genetic. Că până şi faptul că m-am născut se datorează unei obligaţii înscrise în genele părinţilor mei. Iar ei la rândul lor s-au născut la fel. Educaţia mea devine astfel nu parte care să influenţeze caracterul meu ci se transformă în rezultatul cerinţelor unor gene. Aiurea ştiinţă genetica asta. Am ştiut eu de ce nu am ales să mă fac genetician. E drept că pe vremea aia nu vedeam lucrurile aşa şi vroiam doar înainte de toate să fac ceva diferit de Anca, vroiam să fiu cel mai bun în ce fac şi cât timp aş fi mers pe acelaşi drum cu ea nu aş fi putut fi decât cel mult secundul. De asta am ales să studiez neurologia, apoi psihiatria şi psihologia. Mă gândeam că ştiind cum se nasc gândurile care

dictează faptele aş putea să influenţez lumea. De fapt chiar puteam într-o oarecare măsură dar nu cât îmi doream şi am continuat să studiez şi să caut alte soluţii. Acum trei ani am avut o idee. Am reuşit să identific gradul de control pe care vroiam să-l am asupra celorlalţi. Să execute tot ce eu zic întocmai şi fără rezerve de vreun fel. Altfel spus hipnoza. Când hipnotizez un om face tot ce-i cer. Numai că nu toţi oamenii sunt dispuşi să se lase hipnotizaţi de mine când eu vreau ceva de la ei şi mai sunt şi indivizi care nu răspund la hipnoză. Nu au calităţi de medium şi basta. Pot să mă străduiesc mult şi bine că aceştia rămân insensibili. Închipuiţi-vă hipnoza ca fiind o emisie de unde electromagnetice. Eu le emit şi cine-i medium le recepţionează. Îmi permite să preiau controlul. Cei care nu au calităţi de medium par să fie lipsiţi de antenele de recepţie, pentru ei emisia asta e la fel de inexistentă precum sunt sunetele unui surd. Ştiind însă cu exactitate ce-mi doresc am avut punctul de pornire necesar. Am studiat sute de cazuri. M-a costat o întreagă avere dar a meritat. Am recoltat probe de sânge şi de ţesut de la toţi cei care s-au dovedit a fi receptivi şi le-am comparat cu cele ale „surzilor” în ale hipnozei. Le-am făcut şi electroencefalograme pentru a afla prin ce sunt unii diferiţi. Aşa am reuşit să ajung la o descoperire uimitoare. E vorba de o enzimă pe care un ganglion o secretă în momentul stimulării lui de către aşa-numita mea emisie cerebrală. La „surzi” acest ganglion, deşi există, este blocat. Nu-i capabil să producă enzima. Aşa am ajuns la următoarea etapă a cercetării. Am sintetizat acea enzimă şi am injectat un „surd”. Instantaneu intrase în stare de hipnoză. A fost ziua mea de sărbătoare dar nu m-am culcat pe lauri, chiar mai mult, nici nu m-am grăbit să-i culeg măcar. Nu am anunţat pe nimeni despre descoperirea mea. Am căutat antidotul, apoi o modalitate de a introduce enzima în corpul unui om fără să apelez la injectare. Acum deţin toate aceste cunoştinţe dar nu le pun la dispoziţia omenirii degeaba. Ascultaţi-mă până la capăt şi veţi afla care-i preţul. Dacă nu mă credeţi că pot face orice vreau cu oricare din voi sau cu orice om de pe faţa pământului, îmi puteţi cere să vă fac o demonstraţie dar aş prefera să fiu crezut. Am testat descoperirea mea timp de trei luni pe oameni cărora nu le-am cerut acordul. Nici măcar nu ştiau că participă la un experiment. Nu ştiu nici în ziua de azi aşa că nu-i deranjează. I-am pus să

facă lucruri aflate în contradicţie absolută cu propriile convingeri sau dorinţe şi toţi au executat cerinţele mele întocmai. Vă pot arăta înregistrări incredibile, orgii sexuale cu nişte fete care au morala creştină bine înfiptă în tărtăcuţă. Vă pot dovedi că nişte afacerişti vestiţi pentru avariţia lor mi-au transferat sume importante în cont fără să primească ceva în schimb şi fără ca măcar ei să ştie. Recunosc şi că preotul care acum două luni a împuşcat preşedintele în cap la o recepţie a fost astfel condiţionat de mine. De asta nici nu îşi aminteşte ce a făcut şi nu vrea să recunoască nimic deşi i s-a arătat filmul cu crima lui. Domnule prim-ministru, aşezaţi-vă înapoi pe scaun şi ascultaţi-mă până la capăt, altfel teamă mi-e că voi fi nevoit să folosesc descoperirea mea şi pe dumneavoastră. Rămâne să alegeţi dacă mă ajutaţi de bună-voie sau constrâns. Altă opţiune nu există, din păcate pentru dumneavoastră. Să nu credeţi că nu mi-am luat toate măsurile necesare, aşa că pentru binele vostru, dar mai ales al meu, vă avertizez să nu încercaţi nici o acţiune împotriva mea, nici directă şi nici indirectă. Toţi şase care sunteţi acum în această încăpere aveţi deja o condiţionare. Dacă eu am parte de o moarte violentă sau dacă se întâmpla să fiu arestat, fiecare dintre voi vă veţi ucide soţiile, copii sau părinţii în maximum şase ore după ce aflaţi ştirea. Aşa că încercaţi să găsiţi o soluţie la problema mea şi nu o soluţie de a scăpa de mine. Haideţi să vă spun care-i problema mea. Urăsc şi dispreţuiesc toţi oamenii, dar pe nimeni nu într-atât ca pe Marea Doamnă a Geneticii cum a fost întitulată Buta Anca. S-a sinucis. Ştiu. Ce nu ştie lumea este că s-a sinucis pentru că aşa am vrut eu. De ce credeaţi că s-a aruncat de pe cea mai înaltă clădire a oraşului? Se înţelegea foarte bine cu soţul ei, avea doi copii mici de crescut, probleme financiare nu aveau iar cariera ei era înfloritoare. Dar s-a pus de-a curmezişul în faţa mea iar eu aşa ceva nu tolerez. În lumea asta eu am ales să deţin rolul principal şi toţi ceilalţi sunt figuranţi, aşa că nu voi permite nimănui să-mi facă figuri. Vouă nici într-un caz. Voi sunteţi cei care mă veţi servi şi va trebui să vă obişnuiţi cu gândul. Recunosc că Anca a reuşit să-mi facă o figură şi de asta am acum probleme, dar ea era genială, trebuie să recunosc. Voi însă nu sunteţi. Nici măcar dumneavoastră doamnă ministru. Vrei să nu te mai foieşti pe scaun? Mă enervezi şi asta nu face bine sănătăţii tale. Aşa că alege-ţi dracului o poziţie şi rămâi aşa. Vă spuneam că am

eliminat-o pe Anca. I-am dat un telefon şi în amintirea anilor de facultate i-am propus să bem o cafea întruna din zile şi să depănăm amintiri. Mă aşteptasem să refuze, dar nu a făcut-o. A acceptat şi părea chiar fericită că i-am făcut invitaţia. O să vă spun mai încolo de ce. Aşa că ne-am întâlnit. Am stat de poveşti despre câte în Lună şi-n stele apoi fiecare şi-a văzut de drum. Ea a doua zi s-a cocoţat pe bloc şi a sărit ca de la trambulină. Triplu şurub în aer şi aterizare perfectă în cap. Special m-am dus şi i-am urmărit evoluţia. A fost de zece cu felicitări. Trei zile mi-am sărbătorit reuşita, apoi a venit poştaşul şi mi-a adus o scrisoare. Asta-i problema mea şi voi domnilor va trebui s-o rezolvaţi dacă vreţi să mai aveţi familiile aproape. Fiţi foarte atenţi pentru a înţelege despre ce-i vorba. Scrisoarea a fost scrisă de Anca, eu îi recunosc stilul deşi nu s-a semnat. În plus o văd în stare să-mi facă una ca asta. Zice aşa:
„ Stimate Top, după cum probabil ai aflat de prin presă şi televiziune, am reuşit să izolez gena empatiei. Unii încă sunt sceptici şi singura mea modalitate de a demonstra fără putinţa de tăgadă că cele afirmate de mine sunt adevărate este aplicaţia practică. Aş fi găsit cu uşurinţă voluntari pentru acest experiment numai că toţi cei care sunt dispuşi să se ofere pentru a face un bine omenirii au deja această genă. M-am tot gândit la un subiect potrivit şi recunosc că deseori mi-am amintit de tine. Dacă la alţii s-a întămplat să am rezerve la tine nu este cazul, eşti singurul om de care sunt ferm convinsă şi fără să efectuez testul că nu deţii gena. Multe îmi pot închipui despre tine dar nu şi că ai avea nici cea mai mică înclinaţie înspre empatie. Aşa că erai în gândurile mele subiectul ideal deşi nu aveam nici o cale de a ajunge la tine. Apoi m-ai sunat. Sunt sigură că anumite interese meschine şi egocentrice te-au împins la acest gest dar nu-mi pasă. Atâta timp cât întâlnindu-te am ocazia să efectuez un ultim test pentru descoperirea mea mă declar fericită indiferent ce urmăreşti tu să obţii.
Acum, când citeşti aceste rânduri procesul tău de transformare deja a început dacă nu cumva am eşuat în încercarea mea de a te infesta. Cu siguranţă îţi aminteşti dacă te-ai atins de consumaţia comandată la întâlnirea noastră, dacă ai făcut-o atunci am reuşit. Este vorba de un retrovirus care ţi se răspândeşte în tot corpul şi îţi rescrie un singur segment al codului genetic. Sănătatea nu-ţi va fi afectată deloc, nu vei

constata nici un fel de efecte secundare exceptând schimbarea personalităţii tale. Nici asta nu se va întâmpla brusc ci în timp, nu într-o zi sau în două ci în decursul a câtorva săptămâni sau chiar luni, în funcţie de imunitatea ta şi de capacitatea anticorpilor tăi de a recunoaşte acest retrovirus. Îţi garantez însă că nimic nu va opri schimbarea, cel mult o va încetini. Bine'nţeles că poţi încerca să opreşti procesul, chiar mă aştept s-o faci din moment ce-i vorba de prea preţioasa ta personalitate considerată de tine perfecţiunea întruchipată. Poţi încerca de asemenea şi să efectuezi teste de laborator pentru depistarea acestui retrovirus ori pentru a demonstra că o intervenţie externă determină o modificare la nivel genetic în corpul tău, dar faci toate astea degeaba. Nu vei putea demonstra că eu am vreo legătură cu ce ţi se întâmplă. Lumea ştiinţifică a luat la cunoştinţă existenţa genei empatiei dar nu există nicăieri nici o însemnare că ar exista şi un retrovirus capabil să înscrie gena lipsă în genotipul cuiva. Poţi de asemenea să consideri că este vorba de o farsă ori de o glumă de prost gust, dar încearcă să te urmăreşti o vreme. Schimbările nu vor întârzia să apară. Dacă te consolează cu ceva poţi considera că ţi s-a făcut o mare nedreptate ori că ai ajuns să faci un bine lumii împotriva voinţei tale şi toate astea fără să fi obţinut ceva în schimb. Eu una îţi dau dreptate. Dar toate animalele omorâte de tine şi toţi oamenii pe care i-ai călcat în picioare în drumul tău mi-ar da dreptate mie.
… cu drag, mâna sorţii."
Asta a fost scrisoarea şi chiar dacă pe moment a reuşit să mă pună pe gânduri mi-am permis să râd. Ea era moartă iar eu eram viu. După nici o săptămână mi-a pierit cheful de râs. Proasta asta chiar mi-a făcut-o. M-am surprins gândindu-mă la mama. Au trecut cincisprezece ani de când a murit, nu am fost la înmormântarea ei şi nici o floare nu m-am dus să-i pun pe mormânt niciodată. Nu ştiu nici măcar unde-i îngropată, dacă a fost îngropată şi nu incinerată. Dar mi-am amintit de ea, de cum mi-a scos hainele pătate de sângele unui câine din coşul de rufe murdare şi le-a îndesat în maşina de spălat, de cum m-a privit o vreme şi s-a dus apoi să plângă în baie. Am simţit pentru prima dată în viaţă ce înseamnă să-ţi fie dor de cineva. Credeţi-mă că nu este ceva de care să fi avut nevoie. Amintindu-mi de mama după atâta timp, deşi mi s-a părut un lucru ciudat, nu m-am

alarmat. Putea să fi fost vorba doar de o coincidenţă, de un amănunt legat de viaţă, de vârstă. După două zile am văzut un copil murdar cerşind în staţia de metrou, m-am gândit că i-o fi foame şi i-am dat ceva bani. Am făcut asta ca pe un lucru firesc, mai degrabă din instinct decât din raţiune. Cu asta s-a umplut paharul domnii mei. Nu am de gând să aştept cu mânile în sân până ajung să hrănesc nenorociţii lumii. Asta-i problema pe care trebuie s-o rezolvaţi. Nu ştiu cum faceţi, pe cine contactaţi ori cum vă descurcaţi dar nici nu mă interesează. Aveţi două luni la dispoziţie, dacă nu vă descurcaţi atunci cu toată părerea de rău dar veţi fi eliminaţi şi vor primi alţii misiunea. Staţi jos domnule general pentru că nu am terminat. Ca militar ar trebui să fiţi mai familiarizat cu disciplina. M-aţi auzit cumva zicând că sunteţi liberi? Tăceţi, nu-i nevoie să-mi răspundeţi. Vedeţi, m-am gândit că poate totuşi nu mă veţi crede, aşa că vă fac o demonstraţie. În cutia de pe marginea mesei sunt bileţele cu numele dumneavostră domnii mei şi-l vom ruga pe domnul general să ne extragă un bileţel. Nu vreţi? Nu e nici o problemă, dar din moment ce eu vreau şi nu faceţi ce v-am rugat, voi considera că aţi extras biletul cu propriul nume. Ha-ha-ha. Eram convins că vă răzgândiţi. Aşa. Să vedem ce avem aici. Ia te uită, ghinion. Cum aţi reuşit să extrageţi numele singurei femei din încăperea asta? Intâmplare, dar poate e chiar mai bine aşa. Măcar nu trebuie să moară nimeni. Nu vă bucuraţi degeaba pentru că nu-mi pasă de vieţile voastre decât atâta timp cât îmi sunteţi utili. Ziceţi domnilor, credeţi că doamna asta respectabilă ar fi în stare să ne execute un număr de striptease? Doamna ministru, acum, în clipa asta vă dezbrăcaţi şi ne dansaţi puţintel. Doar cât să convingem auditoriul. Aşa, foarte bine. Generale, ajut-o cu sutienul şi cu chiloţii. Este un ordin, nu o rugăminte. Aşa, foarte bine. De ce vă uitaţi domnule general la propria mână de parcă ar fi un animal viu ce se zbate? Doar nu pentru că ascultă de mine şi nu de dumneavostră? Ia să mângâiaţi puţin rotunjimile doamnei ministru. Hei, domnii mei, nu vă întoarceţi în altă parte şi nu vă plecaţi privirile. Doamna dansează pentru dumneavostră şi o jigniţi dacă nu-i urmăriţi evoluţia. Bun. Gata doamnă, ajunge. Vedeţi, puţină mişcare vă prinde bine, aţi căpătat o culoare sănătoasă în obraji. Vă puteţi îmbrăca, dacă nu cumva a început să vă placă şi nu preferaţi să repetaţi spectacolul şi undeva în public cu ceva mai mulţi spectatori. Nu

te apuca de plâns femeie că a fost doar o glumă. Domnilor, doamnă, sunteţi liberi. Peste o săptămână aştept rapoartele voastre să văd ce aţi făcut pentru soluţionarea problemei noastre.

Balin Feri

Text citit de către autor în cadrul cenaclului ProspectArt, pe data de 28 mai 2009

Leave your response!

CAPTCHA Code

Articole SRSFF (RSS)

Comentarii (RSS)

sondaj

Cum consideraţi gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul "Alte ţărmuri"?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper sa nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

Vote

Loading ...

- Polls Archive

arhiva

rubrici

- Autor X (1)
- Contra-editorial (3)
- Cronici (36)
- Editorial (44)
- Eveniment (16)
- Fandom (60)
- Mapamond (27)
- Profil (9)
- ProspectArt (12)
- Proză (44)
- Surfer (42)

calendar

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
« May						
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

SRSFF recomandă: de ascultat

-

Exploratorii lumii de mâine - realizator: Ştefan Ghidoveanu - În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13:15

SRSFF recomandă: de citit

-

În fiecare vineri - Rubrica de science-fiction şi fantasy

SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

-
-
-
-
-
-
-
-
-

edituri & librării recomandate de SRSFF

-

-
-
-
-

bloguri recomandate

- Bebe şi Voicu
- Biblioteca Babel
- Blog de cărţi
- Blogul editurii Nemira
- Blogul lui Feri
- Capricornk13
- Colierul de perle al bunicii
- Cu musca la arat
- Culturalsflearnings
- Cum vă place
- Horia Gârbea
- Horia Nicola Ursu
- SciFiBlog
- Ştefana Czeller
- Stil, substantiv
- Ţesătorul

etichete

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriţă Mugur Cornilă Paul Cernat ProspectArt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastian A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

You need to log in to vote
The blog owner requires users to be logged in to be able to vote for this post.
Alternatively, if you do not have an account yet you can create one here.
Powered by Vote It Up

cele mai recente articole

- Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)
- ProspectArt – vineri 25 iunie
- Dragoş Jieanu la SRSFF
- Bo – Gheorghe Rogoz
- Autodafé la ProspectArt

Cele mai comentate articole

- Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction
- Anglomania salvează România
- Omohom - Cristian Tudor Popescu
- Cormac McCarthy-Drumul
- Bicicleta, maşina de speriat scriitori

comentarii recente

- Aspoiu on Seniorii imaginaţiei
- Dorian on Seniorii imaginaţiei
- Victor MARTIN on Nautilus – iunie
- Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris
- Kvala on ΠανΓαια